

Зауваження і пропозиції В.М. Сущенка	Відповіді відповідальних авторів
ЗМІСТ КК:	
<u>Коментар:</u>	Ю.В. Баулін, М.І. Хавронюк
1. Не зрозуміла відмінність «вихідних положень» і «принципів» та доцільність і необхідність розподілу цих абсолютно пов'язаних поміж собою - семантично, логічно і змістовно – категорій на два окремих розділи, які мали би, на мою думку, <i>становити один розділ, що розкриває методологію кодексу ?!</i>	Поділ на два розділи Робоча група визнала цілком обґрунтованим. «Вихідні положення» у проєкті КК – це не те саме, що «загальні засади» у КПК.
	М.І. Хавронюк
2. Традиційно розділ «Значення термінів» в будь-якому тексті є початковим, передусє всьому тексту . <i>Яка логіка авторів в тому, щоби цей розділ був третім у тексті кодексу?</i> НЕ зрозуміло і такий підхід, на мій погляд, видається алогічним.	Для будь-якого закону так, може починатися з термінології. А для КК все ж краще починати з того, з чого ми починаємо – із найзагальніших речей. Крім того, це і не принципово: адже термінологія буде вже на третій сторінці.
	М.І. Хавронюк
3. <i>Яка причина того, що у Книзі другій, присвяченій загальній характеристиці кримінального правопорушення відсутні окремі розділи, присвячені таким елементам складу, як об'єкт (предмет) та об'єктивна сторона правопорушення, про які все ж таки йдеться у ст. 2.1.2. кодексу? Ці елементи менш значущі і не потребують окремої уваги і законодавчого тлумачення?</i>	Є частини 4 і 5 ст. 2.1.2, потреби в окремих розділах немає.
Але ж саме «об'єктивна сторона (діяння)» є тим елементом, виявлення ознак якого є підставою для початку досудового розслідування/дізнання! Не кінця зрозуміла авторська ідея такого методологічного підходу.	
	Н.О. Гуторова, М.І. Хавронюк
4. Цілком підтримуючи практично ВСІ назви розділів Особливої частини кодексу, дозволю собі не погодитись з назвами розділів: «4.3. Злочини проти ПРАВА людини на охорону здоров'я», «4.8. Злочини проти приватності та соціально-економічних ПРАВ людини», «4.9. Злочини проти інших особистих ПРАВ людини», «4.10. Злочини проти виборчих ПРАВ та референдумного ПРАВА громадян», «4.11. Злочини проти рівноправності та інших політичних ПРАВ громадян».	За такою логікою треба писати і «Злочини проти <i>реалізації</i> права на життя», «Злочини проти <i>реалізації</i> права на здоров'я», «Злочини проти <i>реалізації</i> права людини на забезпечення її безпеки», і «Злочини проти <i>реалізації</i> права на безпеку суспільства від тероризму» (бо «безпека» чи «небезпека» - це також об'єктивна реальність) тощо.
<u>Коментар:</u>	Це ускладнює, а не уточнює, розуміння об'єкта посягання.
1. Загальним визначальним терміном для назв цих розділів є поняття «права людини». На моє переконання, «права людини» – це об'єктивно існуюча у свідомості людини категорія, яка абсолютно не залежить від будь-чийого впливу чи волі. Тобто «права» або вони - є , або їх – не має об'єктивно. Одні права притаманні людині від народження, інші - вона набуває в процесі свого розвитку, третіми – її наділяє суспільство через встановлені у державі законодавчо-нормотворчі процедури. Інша справа – бажання і спроможність людини реалізувати свої права. На цьому етапі життєдіяльності – реалізації права - дійсно можуть або існують в різних формах реальні перешкоди з боку іншої людини (групи людей), громадських і державних інституцій. Частина таких перешкод/посягань й становлять склад кримінального правопорушення/злочину. Думаю, що на право - як об'єктивну реальність посягнути не можна , оскільки це не доцільно і безперспективно з точки зору існування права взагалі. Посягнути (перешкодити, вплинути, заборонити) можна на реалізацію (бажання реалізувати) права людини!	

Пропоную ці розділи назвати так: «Злочини проти реалізації виборчого права людини», а також інші вище зазначені розділи – подібним формулюванням.	
2. НЕ зрозуміло об'єднання в одному розділі «4.8.» : «приватності» та «соціально-економічних прав»? Адже «приватність» - це узагальнююче поняття і було бо доцільним і логічним, якщо й виокремлювати, то в розділі «4.9»... тобто назвати цей розділ так: «Злочини проти охорони/забезпечення(?) приватності та реалізації інших особистих прав людини».	
Розділ 1.2. ПРИНЦИПИ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ	М.І. Хавронюк, Ю.В. Баулін
Викликає обґрунтований сумнів щодо наявності такого розділу в кодексі – взагалі. Наявність такого розділу виглядає як данина певним давнім традиціям законотворення на теренах держави...?	Категорично не згодні! Ми виходимо з підходу: не знаєш, як застосувати конкретне положення КК – зверся з принципами. Для цього принципи і потрібні судді, адвокату, прокурору, слідчому... А насамперед – законодавцю, який буде вносити зміни до КК після (у разі) його прийняття.
Видається, що його зміст є лише словесною інтерпретацією існуючих конституційних приписів щодо рівності людини і громадянина перед законом (ст.21,22,24 Конституції), індивідуальності (всі статті Розділу II Конституції містять формулювання «кожен») та однократності покарання (ст.61 Конституції), включаючи зміст принципу «верховенства права», складовими якого є, зокрема : законність, правова визначеність, пропорційність тощо. Видається, що, якщо виникає потреба якимось чином повторити конституційні приписи, то це можна зробити об'єднавши розділи 1.1. та 1.2. в один.	І це не лише «словесна інтерпретація» конституційних принципів, а й їх наповнення більш конкретним змістом з урахуванням, зокрема, відомих рішень ЄСПЛ і КСУ.
<i>Єдиним принципом всіх законів України є і має бути - їх конституційність!</i>	
Інакше – знати досконало конституційні приписи зовсім не обов'язково громадянам України, у тому числі й тим, хто застосовуватиме цей кодекс. Це може створювати не зовсім позитивний тренд у формуванні правової культури людини і правників – в першу чергу!	
Розділ 1.3. ЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНІВ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ	М.І. Хавронюк, О.П. Горох
Видається, що в цьому розділі не вистачає тлумачення таких термінів як: «предмет кримінального правопорушення, психічний афект, моральна шкода та оцінювання її розміру»?!	Поняття «предмету» є – в п. 45 Глосарія (ст. 1.3.1) Поняття «Особливий психоемоційний стан» також є – у ст. 2.3.11. Щодо моральної шкоди – маємо сумнів, чи потрібно про неї згадувати у КК, адже це цивілістична категорія.
Розділ 2.1. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ ТА ЙОГО СКЛАД. КЛАСИФІКАЦІЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.	М.І. Хавронюк
Викликають запитання декілька тверджень у ст.2.1.2., а саме:	
А) З одного боку - автори називають традиційний склад кримінального правопорушення з 4 ОБОВ'ЯЗКОВИХ елементів, а з іншого – пропонують дискреційне тлумачення такого складу в залежності від видів таких правопорушень, передбачених Особливою частиною кодексу...? Мені видається така позиція – внутрішньо суперечливою.	?
Б) Видається, що вже настала пора відмовитись від характеристики об'єкту правопорушення (п.4) як <i>ознак «соціальних цінностей»</i> (це звучить як аналог колишніх «соціалістичних суспільних відносин» у сучасній інтерпретації..?)	Шкоду інтересам якої конкретної особи спричиняє шпигунство або незаконне перетинання державного кордону, або контрабанда ..?
Кримінальне правопорушення посягає і завдає шкоди інтересам конкретної особи (фізичної чи	Утім, щодо терміну «соціальні цінності» можна подумати.

юридичної, яка є уособленням інтересів конкретних людей), а НЕ - цілком знеособлених «соціальних цінностей», природа яких скоріше – філософська, моральна, ніж матеріальна..? На мій погляд, було би доречно тлумачити об'єкт правопорушення через конкретний предмет посягання (матеріальний або інтелектуальний) на інтереси людини та реалізацію його прав і свобод, що відповідало би <i>«людиноцентристській концепції» конституційного правопорядку в державі.</i>	
В) Відмова в окремих випадках відмовлятися від встановлення «мотиву і мети» правопорушення (п.7) як обов'язкового елементу складу злочину - «вини» - призводить і, видається, буде призводити до порушення принципів: <i>«справедливості і пропорційності» при визначенні «винуватості/невинуватості» та відповідної міри покарання особі.</i> <i>!7. Суб'єктивну сторону складу кримінального правопорушення визначають ознаки, що характеризують вину суб'єкта кримінального правопорушення, а у випадках, передбачених у статтях Особливої та Загальної частин цього Кодексу, мотив, мету та особливий психоемоційний стан цього суб'єкта під час вчинення ним кримінального правопорушення»</i>	В.О. Навроцький Якщо правильно зрозумів зауваження, його автор вважає, що мотив і мета є обов'язковими ознаками, притаманними складу будь-якого злочину. Але це ж не так – обов'язковими є ті ознаки, яким законодавець надав таке значення. Чи, може, В.М. Суценко вважає, що мотив і мета є складовими вини? Але і з цим погодитися не можна: вина = ставлення до вже вчиненого, мотив і мета = те, що передує злочину, що «штовхає» до його вчинення. Тому їх ототожнювати не можна. Який зв'язок того, що мотив і мета не визнаються обов'язковими ознаками складу з порушенням принципів «справедливості і пропорційності при ...» також не зрозумів. Може, мається на увазі необхідність/доцільність їх врахування і у випадках, коли мотив і мета не є ознаками складу злочину? Але ж встановлення складу злочину (кваліфікація) і визначення покарання – це різні етапи правозастосування, встановлення обов'язкових ознак складу є передумовою визначення покарання.
Залишається не зрозумілою/ не визначеною позиція авторів проєкту кодексу щодо відмови від визначення «моральної шкоди», заподіяної потерпілому, яка буває значно істотнішою в усіх вимірах, ніж матеріальна..?!	О.П. Горох
Завдання такої шкоди потерпілому безпосередньо пов'язано з «гідністю людини», яка є найвагомішою конституційною ознакою прав і свобод людини (див. ст.21, 23,28 Конституції)!	?
Розділ 2.8. КРИМІНАЛЬНО-ПРОВОА КВАЛІФІКАЦІЯ.	В.О. Навроцький
1. Пропоную змінити формулювання п.1 ст. 2.8.1., виклавши його в такій редакції: <i>«Кримінально-правова кваліфікація (далі – кваліфікація) – це визначення відповідності встановленого складу кримінального правопорушення змісту диспозиції відповідної статті цього Кодексу, якою передбачене таке діяння та покарання за його вчинення.»</i> <i>«1. Кримінально-правова кваліфікація (далі – кваліфікація) – це визначення статей цього Кодексу, які передбачають вчинене діяння».</i>	По-перше: ознаки складу злочину – не лише у диспозиції статті Особливої частини, «якою передбачене таке діяння та покарання за його вчинення», а ще у: - статтях Загальної які регламентують «універсальні» ознаки складу; - статтях Загальної частини та статтях розділу, де передбачені обставини, які змінюють ступінь тяжкості.

	По-друге, врешті-решт кваліфікація своїм результатом має таки визначення статей КК. По-третє, «визначення статей» відбувається шляхом встановлення відповідності між «фактом» і нормою. Запропоноване формулювання передбачає встановлення відповідності між складом (ознаки якого в нормі) і диспозицією (яка теж відображає ознаки норми) – тобто, між юридичними і юридичними ж ознаками. Це не відображає суть явища кваліфікації. Хіба що, В.М. Сущенко має на увазі т.зв. «фактичний склад» і диспозицію? Але це також неправильно – порівнювати/співставляти/встановлювати відповідність <i>etc</i> можна лише щодо однорідних феноменів.
2. Крім того, пропоную доповнити цю статтю «п.3», в якому зазначити можливість <i>«попередньої (проміжної) кваліфікації діяння» на стадії досудового розслідування з метою вручення «підозри»</i>(КПК має таке слушне формулювання – «попередня кваліфікація!) <i>та обрання «запобіжного заходу»</i>, яка може зазнавати змін на стадії завершення досудового розслідування (складання Обвинувального акту). У такому варіанті необхідно буде також викласти окремою статтею <i>вимоги для «попередньої/проміжної» кваліфікації</i>, яка може бути не повною відносно остаточної кваліфікації діяння в Обвинувальному акті та у Судовому вироку.	Кваліфікація в ході провадження проводиться безліч разів. Так само вона може мінятися як і скільки завгодно. Щоразу вона може бути або істинною, або помилковою, вимоги весь час однакові. Ідею «попередньої кваліфікації» зі специфічними вимогами (очевидно, спрощеними? Чи це кваліфікація «з запасом»?) не сприймаю і не підтримую. Це шлях до беззаконня.
Розділ 3.1. ПОКАРАННЯ	Ю.А. Пономаренко
Розділ присвячений одному з основних видів «кримінальної відповідальності».	
У ст. 3.1.1. «покарання» визначається як «примусове обмеження у реалізації прав чи свобод людини» , що абсолютно відповідає меті і змісту цього засобу.	
<u>Коментар:</u>	
По-перше, не зрозуміло: Чому ст. 3.1.1. автори вживають сполучник «чи» замість сполучника «та»? Адже, «права і свободи людини» є «парною категорією» як з точки зору філософських і релігійних засад самореалізації людини, так і з точки зору відомих (і ратифікованих Україною) міжнародно-правових актів, присвячених проблемам забезпечення і захисту прав і свобод людини!	Кожен окремий вид покарання спрямований на обмеження засудженої особи у реалізації окремо взятого права чи свободи. Зокрема: штраф і грошове стягнення – права власності; арешт, ув'язнення на певний строк чи довічно – особистої свободи; безоплатні роботи – права на працю; обмеження свободи пересування – свободи пересування. Тому вживання у визначення родового поняття покарання розділового сполучника «чи» вбачається цілком обґрунтованим.
По-друге, системний аналіз положень тексту проекту Кодексу викликає декілька запитань щодо розуміння і тлумачення двох пов'язаних термінів-категорій: «кримінальна відповідальність» і «кримінальні-правові засоби (та їх різновиди)» .	
Так, у п. 23) ст. 1.3.1. кримінальна відповідальність визначається як – «засудження особи за вчинення кримінального правопорушення обвинувальним вироком суду із застосуванням покарання чи пробації, а також перебування особи у стані судимості;»	Поняття «кримінально-правові засоби» є родовим і охоплює собою усю систему засобів, що передбачаються кримінальним законом і підлягають застосуванню до особи, яка вчинила злочин чи проступок, а в окремих випадках – і діяння, що не
Одночасно, у наступному п. 24) цієї ж статті (1.3.1.) кримінально-правові засоби тлумачаться	

як – «встановлені цим Кодексом:	
а) засоби кримінальної відповідальності (покарання, пробація, судимість) та	
б) інші кримінально-правові засоби (засоби безпеки, реституція та компенсація, конфіскація майна та вилучення речі, кримінально-правові засоби щодо юридичної особи);	
У «прискіпливого» правника виникають запитання:	
1. Яким чином два різні за етимологією і семантикою терміни пояснюють/тлумачить один – одного...?	володіє деякими їх ознаками (діяння неосудного, особи, що не досягла віку, з якого може наставати кримінальна відповідальність, «діяння» юридичної особи тощо). Видовими до нього є два поняття, сумарний зміст яких повністю вичерпує зміст «кримінально-правових засобів», а саме:
2. Наскільки коректним є розуміння/тлумачення терміну «кримінальна відповідальність» як – засудження особи судом та як перебування особи у стані судимості – з одного боку, та як - застосування різних видів кримінально правових засобів, зокрема покарання в якості примусового обмеження реалізації прав чи свобод людини ...?	1) кримінальна відповідальність; 2) інші кримінально-правові засоби. Своєю чергою, кожне з цих двох понять також є збірним: 1) кримінальна відповідальність складається з таких засобів як: покарання, пробація і судимість; 2) іншими кримінально-правовими засобами є: засоби безпеки, реституція та компенсація, конфіскація майна та вилучення речі, кримінально-правові засоби щодо юридичної особи. Таким чином, система кримінально-правових засобів видається достатньо впорядкованою і внутрішньо несуперечливою.
3. Так чим в остаточному варіанті є «кримінальна відповідальність» : засудженням, станом, кримінально-правовим засобом (покаранням, штрафом, пробацією, судимістю, безпекою, реституцією, компенсацією, конфіскацією, вилученням тощо) ?	Кримінальна відповідальність є збірним кримінально-правовим засобом, що охоплює собою три кримінально-правових засоби нижчого порядку: покарання, пробацію і судимість. Оскільки судимість як кримінально-правовий засіб неодмінно настає з моменту набрання законної сили обвинувальним вироком суду, то у визначенні кримінальної відповідальності спеціально підкреслюється, що вона є і засудженням. Натомість засоби безпеки, реституція, компенсація, вилучення не є засобами кримінальної відповідальності. Хоча в окремих випадках такі засоби можуть застосовуватися одночасно із засобами кримінальної відповідальності. В інших же випадках вони можуть застосовуватися і самостійно, без застосування засобів кримінальної відповідальності.
Якщо ж до такого тлумачення додати розуміння «кримінальної відповідальності» та терміну «відповідальність» взагалі - у контексті кримінального процесу, в якому де-юре і де-факто реалізуються положення Кримінального кодексу, то відповідно до п.14) ст. 3 КПК «притягнення до кримінальної відповідальності» починається з моменту повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, тобто- це на стадії досудового розслідування...! До того ж, КПК містить такі поняття, як «звільнення» (п.14 ст.36) та «ухилення» (п.3 ст.323) від кримінальної відповідальності.	Термінологія кримінального процесуального закону має бути узгоджена з термінологією матеріального кримінального закону, а не навпаки.
Виникає слушне, як на мене, запитання: ДЕ і КОЛИ в такому разі «настає кримінальна відповідальність» і в якій формі/виду, якщо її базове визначення/тлумачення міститься саме у Кримінальному кодексі ?	Ми дотримуємося того підходу, що реальна кримінальна відповідальність настає з моменту набрання законної сили обвинувальним вироком суду. Її форми можуть бути виділені залежно від того, які саме кримінально-правові засоби становлять кримінальну відповідальність у кожному

	конкретному випадку. Як мінімум, можна констатувати наявність двох форм: 1) кримінальна відповідальність, що пов'язана з відбуванням призначеного покарання; 2) кримінальна відповідальність, що пов'язана з відбуванням застосованої пробації.
На підставі вище викладеного можна дійти обґрунтованого висновку, що автори і Кримінального кодексу і Кримінального процесуального кодексу традиційно ототожнюють поняття «відповідальність» і «кримінально-правові засоби (покарання, штрафи тощо), що, на мій погляд, з точки зору філософії, психології та етимології цих термінів є некоректним тлумаченням.	Так, ми розуміємо кримінальну відповідальність як кримінально-правовий засіб. І, думаю, що це достатньо адекватний підхід як для закону. Філософське й психологічне розуміння відповідальності, звісно, може різнитися з ним.
<u>Ремарка:</u> мені доводилось неодноразово за останні понад 20 років публічно (в наукових виданнях) висловлювати думку про те, що: <i>будь-яка «відповідальність» є здатністю особи надавати відповідь/відповідати перед собою і оточенням (іншою людиною, суспільством, державою) за свої думки, слова і вчинки та їх наслідки. Відповідати як добровільно (на власний розсуд), так і примусово.</i> До речі, за всіма доктринами і теоріями кримінального права і процесу та конституційними приписами - <i>особа, яка підозрюється чи обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення має повне право «не звітуватись/не відповідати на запитання/мовчати – навіть під примусом!</i> Таким чином кримінально правові засоби (покарання, штрафи тощо) – це лише наслідки «відповідальності», а не - її зміст і сенс. Залишаюсь переконаним прихильником саме такого підходу до розуміння «відповідальності» взагалі і «кримінальної» - зокрема.	Нам відомий такий погляд на кримінальну відповідальність, ми його шануємо, але не поділяємо.
Проаналізований підхід авторів проєкту Кримінального кодексу до тлумачення зазначених вище категорій/термінів кодексу, на моє переконання, ніяким чином не слугуватиме його належному розумінню громадянами і правниками/правничими інституціями та максимально ефективній практиці його застосування. Теорія і практика кримінальної юстиції в контексті цих категорій є і залишатиметься достатньо складною і заплутаною...?!	
Розділ 3.9. СУДИМІСТЬ	В.О. Навроцький
<u>Коментар:</u> Цей розділ проєкту кодексу, на моє переконання, має найбільш контроверсійний зміст з точки зору загально визнаних конституційних прав і свобод людини та мети кримінально-правових засобів як наслідків кримінальної відповідальності людини:	Ми визначилися, що зберігаємо цей інститут з існуючою назвою – як такий, що прямо передбачений Конституцією.
1. Основоположними конституційними засадами реалізації прав людини є положення Конституції України, за якими:	Також визначилися з концепцією судимості як інститутом, спрямованим на забезпечення мети кримінального права і захист інтересів потерпілого: доки «не розрахувався» з потерпілим і з державою – будеш судимим.
➤ «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю» (ст.3).	Щодо загальноправових наслідків судимості та її зняття лише за спеціальним клопотанням також визначилися, що залишаємо в КК. Такий концептуальний підхід Робочої групи.
➤ «Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.» (ст.21).	
➤ «Права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними» (ст.22)	

➤ «Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду» (ч.3 ст.63)	
➤ «Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України» (ч.1 ст.64)	
2. У проєкті Кримінального кодексу додатково (до положень Конституції) зазначається:	
Стаття 1.1.2. Завдання Кримінального кодексу України	
Завдання Кримінального кодексу України досягається шляхом:	
а) стимулювання осіб до правомірної поведінки;	
б) застосування кримінально-правових засобів;	
в) ресоціалізації і реінтеграції осіб, які вчинили злочини.	
Стаття 1.2.6. Гуманізм	
1. Цей Кодекс передбачає гуманне обмеження прав і свобод особи, яка вчинила протиправне діяння.	
2. Цей Кодекс забезпечує визнання та дотримання прав, свобод і законних інтересів потерпілої особи, у тому числі права на реституцію та компенсацію.	
3. Покарання та інші кримінально-правові засоби не мають на меті завдати фізичних страждань або принизити людську гідність.	
4. Здійснення прав особою, яка вчинила діяння, передбачене цим Кодексом, не має шкодити правам потерпілої особи та інтересам суспільства.	
3. Кримінально-правові засоби, зокрема – покарання , що можуть бути застосовані до людини за вироком суду мають на меті <i>«кару, запобігання кримінальним правопорушенням і спонукання особи до правослухняної поведінки.»</i> (ч.2 ст. 3.1.1.)	
Відомо, що, за всіма існуючими у демократичних суспільствах пенітенціарними доктринами і теоріями, покарання за вчинене кримінальне правопорушення не є помстою і спрямоване на: відновлення порушеного права, відшкодування шкоди та ресоціалізацію винної особи з метою її повернення до правомірної поведінки в особистому і суспільному житті. Логічно вважати (хоча в тексті проєкту кодексу про це - не сказано), що й інші види кримінально-правових засобів мають таку ж саму мету, як і покарання.	
<u>Постає запитання:</u>	
<i>Збереження у правовому полі сучасної держави поняття «судимість», коріння якої сягає глибини століть (різних тоталітарних, авторитарних і монархічних політико-правових режимів) сприяє досягненню гуманній меті покарання – повернення особи до правомірної поведінки, ресоціалізацію та реінтеграцію її до суспільного життя?</i>	
На моє переконання, що ґрунтується на власному життєвому і професійному досвіді – не сприяє!	
Якщо ж взяти до уваги, авторську позицію відносно визначення поняття «судимість» у проєкті кодексу, то відповідь на поставлене вище запитання стає ще більш неоднозначною і запутаною, адже автори в одному положенні тексту проєкту визначають «судимість» - як один з видів кримінально-правових засобів (п/п а) п. 24 ст. 1.3.1.), а у другому (ст. 3.9.1. «Поняття і значення	

судимості») - як правовий статус, в якому перебуває особа , засуджена за вчинення кримінального правопорушення, з дня набрання законної сили обвинувальним вироком суду,	
Крім того у п.2 цієї ж статті автори стверджують, що судимість має кримінально-правове значення у випадках, передбачених цим Кодексом, а також загальноправове значення у випадках, передбачених іншими законами України(?) .	
Одночасно у ст. 3.9.2. «Погашення судимості» підкреслено, що «після погашення судимості і до її зняття залишаються загальноправові обмеження, покладені на особу у зв'язку із її засудженням.»	
Викликає також певне здивування зміст ст. 3.9.3. «Зняття судимості», в якій закарбовано, що:	
1. Зняття судимості означає скасування судом щодо особи загальноправових обмежень , які вона мала у зв'язку із її засудженням за кримінальне правопорушення. А ЩО відбувається з «правовим статусом» та його загальноправовим значенням у відповідності з іншими законами України? Не зрозуміло.	
2. Зняття судимості здійснюється за клопотанням засудженої особи , якщо вона після погашення судимості не вчинила іншого умисного кримінального правопорушення протягом строку, який відповідає:	
а) тривалості фактично відбутого ув'язнення;	
б) щодо особи, засудженої до штрафу, – двом рокам;	
в) щодо особи, засудженої за проступок, – одному року.	
<u>Коментар-запитання до цієї статті:</u>	
1. А якщо клопотання з різних мотивів, причин і підстав особа НЕ подала, то що - її статус «судима» залишається довічним...?)	
2. Чим керувались автори, визначаючи строк перебування особи у правовому статусі «судима»? Не зрозуміло!	
Підводячи підсумок аналізу цього Розділу проекту кодексу дозволю собі висловити припущення, що «судимість» є нічим іншим як «тавруванням» особи на всю подальшу її життєву долю, навіть після того, як вона ресоціалізувалась і реінтегрувалась до суспільного життя..?	
<i>Але ж часи царату і тоталіризму начебто на теренах України залишились в минулому..?!</i>	
І як такий «правовий статус» особи співвідноситься з положеннями Конституції і завданнями кримінальної юстиції?	
«Судимість» , як ознака осудження людини за вчинене нею кримінальне правопорушення та повне відбуття покарання (сплати штрафу тощо), на моє переконання, повинна автоматично виключатись з усіх реєстрів без будь-яких додаткових заяв . Крім, можливо, випадків, коли особа за рішенням суду підпадає під заходи адміністративного контролю за її поведінкою після відбуття покарання у формі «позбавлення свободи пересування»...?!	

Інша справа/підхід, коли держава має право визначити вичерпний і однозначний перелік видів діяльності/занять (посад), допуск до зайняття може і повинен бути обмежений у зв'язку з тим, що особа у минулому своєму житті була осуджена на законних підставах за вчинення нею кримінального правопорушення.	
Такий перелік і умови його застосування повинні бути «прив'язані» до відповідних видів таких правопорушень, коли настає повне обмеження для заняття певних посад, або - часткове.	
Про такі вимоги повинно знати суспільство і в першу чергу ті особи, які претендують (хоча би подумки) на зайняття таких посад і вони у своїх біографічних даних зобов'язані надавати відповідну чесну і прозору інформацію з цього запитання.	
Якби так було, то, мабуть, В. Янукович просто не був би допущеним до участі у виборах в якості народного депутат і тим більше – президента держави...!	
Не виключаю, що мої роздуми будуть сьогодні сприйняті як «ненаукові фантазії» далекі від реального життя, але час – все розставить по своїх місцях...	
Щиро дякую всім, хто спромігся дочитати цей лонгрід до останньої крапки!	